

Spis treści:

Wprowadzenie	2
Hospicjum Płockie pw. św. Urszuli Ledóchowskiej	3
Katolickie Hospicjum Domowe dla Dzieci i Dorosłych im. Św. Franciszka z Asyżu w Kielcach	4
NZOZ Hospicjum Miłosierdzia Bożego w Gliwicach	7
Lubelskie Towarzystwo Przyjaciół Chorych Hospicjum Dobrego Samarytanina	10
Fundacja Hospicjum Onkologiczne św. Krzysztofa	13
Hospicjum im. bł. ks. Jerzego Popiełuszki przy Parafii Św. Polskich Braci Męczenników w Bydgoszczy	16
Spółeczne Towarzystwo Hospicjum Cordis w Mysłowicach	17
Zespół Domowej Opieki Hospicyjnej w Radomiu	19
NZOZ Zespół Opieki Domowej Polskiego Towarzystwa Opieki Paliatywnej Oddział we Włocławku	20

Wprowadzenie

Niniejszy rozdział powstał na podstawie materiałów nadesłanych przez ośrodki, które odpowiedziały na nasze zaproszenie. Każdy z nich otrzymał formularz, zawierający trzy pytania. Pierwsze dotyczyło krótkiej genezy powstania ośrodka lub zespołu opieki domowej, drugie – głównych obszarów opieki i form współpracy ze środowiskiem lokalnym, w ostatnim natomiast poprosiliśmy o wskazanie osiągnięć, które zespół uznaje za szczególne. Informacje otrzymane od 69 ośrodków oddają w pełni charakter polskiego ruchu hospicyjnego, w którym znajdujemy zarówno zespoły z olbrzymim doświadczeniem, działające od ponad 30, 20 lat, jak i takie, które powstały stosunkowo niedawno. Jest tu hospicjum należące do największych w Europie pod względem powierzchni (w Mysłowicach), jest „zdaje się jedyne wiejskie hospicjum w Polsce – z siedzibą i terenem działań na wsi” (Nowa Wola), nowoczesna, rozwijająca się wciąż placówka Dom Sue Ryder (Bydgoszcz) czy też hospicjum, które zajęło 2. miejsce w Europie wśród ośrodków rekrutujących chorych do badania klinicznego z dziedziny zwalczania bólu nowotworowego (Gliwice).

Zamieszczone historie ukazują różne drogi powstawania i rozwoju zespołów, domów hospicyjnych czy oddziałów paliatywnych. Zmagania z problemami organizacyjnymi i finansowymi nie zatrzymały ludzi z pasją i oddaniem dążących do celu. W ciągu lat osiemdziesiątych, dziewięćdziesiątych, a potem w XXI wieku kraj się zmieniał, ale upór pozostał ten sam.

Hospicja i oddziały opieki paliatywnej tworzące wspólnie ruch paliatywno-hospicyjny prowadzą przede wszystkim opiekę nad osobami chorymi u kresu życia i ich bliskimi. Wiele z nich podejmuje się również działań edukacyjnych, promujących ideę opieki hospicyjnej i wolontariatu w środowiskach lokalnych, zmieniając w ten sposób istniejące stereotypy. Wiele prowadzi również działalność dydaktyczną i naukową oraz współpracuje z uczelniami. Wszystkie, niezależnie od formy działalności, doświadczenia i czasu funkcjonowania, tworzą jedną wspólnotę profesjonalistów i wolontariuszy, zapewniających tysiącom chorych godny kres życia.

Po powstaniu zespołów w Krakowie, Gdańsku i Poznaniu, zaczęły się tworzyć kolejne...

Hospicjum Płockie pw. św. Urszuli Ledóchowskiej

Opracowanie materiału: Elżbieta Michalczuk

Data powstania: 1987 r.

Założyciele: dr Grażyna Przybylska-Wendt, Urszula i Tomasz Korga, Krystyna Jakubowska, Anna Wilczyńska, Barbara Grabarczyk, Wanda Czekaj, Anna Kozera, Maria Żurowska, Czesław Hajduk, Janina Wikło, Teresa Sobczak, Lidia Kruszyńska, Teresa Wrońska, Janina Proboszcz.

Główni liderzy: dr Grażyna Przybylska-Wendt, Urszula i Tomasz Korga, Krystyna Jakubowska, Anna Wilczyńska, ks. Teofil Kapuściński, ks. Tadeusz Kołodziejczyk.

Formy opieki: hospicjum domowe, hospicjum stacjonarne, hospicjum domowe dla dzieci, zakład opiekuńczo-leczniczy dla dorosłych

Historia i formy działalności

Stowarzyszenie Hospicyjno-Paliatywne „Hospicjum Płockie” pod wezwaniem św. Urszuli Ledóchowskiej należy do najstarszych hospicjów w Polsce. Zawiązało się w styczniu 1987 roku jako ósme w Polsce. Jego celem była pomoc obejmująca wszystkie rodzaje cierpień doznawanych przez ludzi będących w ostatnim okresie życia. Członkowie Stowarzyszenia zajmowali się zwalczaniem bólu i innych objawów oraz opanowaniem problemów psychicznych, socjalnych i duchowych chorego. Od samego początku opieka sprawowana była przez zespół, w skład którego wchodził: lekarz, pielęgniarka i kapelan (wszyscy byli wolontariuszami). Jego członkowie ściśle współpracowali z rodzinami i opiekunami swoich podopiecznych. W późniejszych latach do zespołu dołączyli: psycholog, terapeuta, rehabilitant, pracownik socjalny oraz osoby niezwiązane z opieką medyczną. Tylko taki zespół, złożony z personelu medycznego i niemedycznego, mógł zapewnić choremu wszechstronną pomoc, zaś osobom bliskim umożliwić edukację w zakresie sprawowania opieki nad chorym, a także pomoc w radzeniu sobie z problemami nieuleczalnej, postępującej, zagrażającej życiu choroby.

Początkowo członkowie Stowarzyszenia prowadzili swoją działalność dochodząc i dojeżdżając do domów chorych. W ciągu pierwszych lat ich liczba kształtowała się w granicach 20-40 pacjentów rocznie. Począwszy już od roku 1990 odczuwano ogromną potrzebę rozszerzenia działalności o oddział stacjonarny. Niestety udało się ją zrealizować dopiero 7 lat później, dzięki pomocy finansowej Władz Miasta. W roku 1993 od Władz Miasta Płocka Stowarzyszenie otrzymało siedzibę przy ul. Bielskiej 19, gdzie obecnie znajduje się magazyn sprzętu medycznego. W budynku znajdującym się na terenie Caritas Diecezji Płockiej powstał wówczas oddział wyposażony w 7 łóżek dla chorych.

Jako hospicjum domowe i stacjonarne Stowarzyszenie od roku 1997 pomagało rocznie około 350 chorym i ich rodzinom. Jego działalność finansowana była przez Mazowiecką Regionalną Kasę Chorych w Warszawie, a później przez Narodowy Fundusz Zdrowia według stawek przetargowych. Od samego początku istnienia działalność Stowarzyszenia wspierana jest także przez Władze Miasta Płocka, Wydział Zdrowia i Pomocy Społecznej oraz firmy, sponsorów prywatnych i organizacje pozarządowe. W styczniu 2005 roku rozpoczął swoją działalność ZOL dla dorosłych.

Obecnie rocznie z pomocy Stowarzyszenia korzysta około 500 chorych i ich rodzin. Patrząc wstecz na lata prowadzonej przez nas działalności, możemy zauważyć, że problem osób z chorobą nowotworową ma wymiar ogólnospołeczny i zamiast maleć, rośnie. Kolejnym działaniem, wynikającym z potrzeb społecznych na naszym terenie, było stworzenie opieki stacjonarnej dla chorych w stanach apalicznych. Na ten cel przeznaczony został pawilon powstały w 2004 roku. Podejmując się tego zadania, zdawaliśmy sobie sprawę, że rodzaj świadczonych przez nas usług będzie w sposób szczególny dotyczyć opieki nad rodzinami tych pacjentów. W wypadku samych chorych, skoncentrowani jesteśmy na specjalistycznej opiece medycznej, pielęgnacji i rehabilitacji.

Jesteśmy jedyną placówką w Płocku świadczącą opiekę w ramach hospicjum domowego dla dzieci. Zapewniamy pomoc chorym dzieciom, ich rodzicom, a także zdrowemu rodzeństwu.

Strona internetowa: www.hospicjum.org.pl

Katolickie Hospicjum Domowe dla Dzieci i Dorosłych im. Św. Franciszka z Asyżu w Kielcach

Opracowanie materiału: Mariusz Pająk

Data powstania: wrzesień 1988 r.

Założyciele: dr Ewa Banasińska, ks. bp. Piotr Skucha

Główni liderzy: dr Ewa Banasińska, Wiesława Chabik, Agata Mazur, Joanna Grzesik, Irena Drab, Danuta Lewicka-Zabielska, mgr Marlena Chudzik, mgr Iwona Napora, mgr Mariusz Pająk.

Formy opieki: hospicjum domowe dla dorosłych i dzieci

Historia i formy działalności

Hospicjum Domowe im. Św. Franciszka z Asyżu działa w Kielcach od września 1988 roku, przy czym do 1994 roku stanowiło grupę nieformalną pod przewodnictwem ks. bp. Piotra Skuchy. Następnie, na mocy dekretu ks. bp. Ordynariusza, przekształcone zostało w Koło Środowiskowe Caritas Diecezji Kieleckiej. W roku 2003 jego członkowie – wolontariusze hospicyjni, postanowili utworzyć własną niezależną organizację. W dniu 16 września 2003 roku powołano Komitet Założycielski Stowarzyszenia, a 21 października ks. bp. Kazimierz Ryczan zatwierdził Stowarzyszenie jako organizację katolicką pod nazwą: Katolickie Hospicjum Domowe dla Dzieci i Dorosłych im. Św. Franciszka z Asyżu, które swą działalność realizuje zgodnie z przyjętym statutem. W dniu 5 kwietnia Sąd Rejonowy w Kielcach dokonał wpisu Stowarzyszenia do Krajowego Rejestru Sądowego. Od tego momentu nasza działalność opiera się na ustawie „Prawo o Stowarzyszeniach” z dn. 07.04.1989 r., oraz na „Ustawie o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego” z dn. 17.05.1989 r. Naszymi opiekunami z ramienia Kościoła byli kolejno: ks. bp. Piotr Skucha, ks. Karol Stach, ks. Adam Pajda, ks. Leszek Sztandera, ks. Stanisław Król oraz ks. Grzegorz Pańczyk. Obecnie asystentem kościelnym Stowarzyszenia jest ks. Marceł Frączek.

Hospicjum nie zatrudnia pracowników etatowych, funkcjonuje jedynie dzięki pracy wolontaryjnej. Nasza posługa polega na towarzyszeniu osobom, które znajdują się w terminalnym okresie choroby. Wspieramy również rodziny naszych chorych, a także osoby w żałobie, zwłaszcza osierocone dzieci. Rocznie opieką otaczamy około 90 osób.

W 1993 roku przedstawiciele naszego Hospicjum uczestniczyli w szkoleniu prowadzonym w Kielcach przez profesora Jacka Łuczaka z Poznania – przewodniczącego Krajowej Rady Opieki Paliatywnej i Hospicyjnej, zorganizowanym pod hasłem „Holistyczna opieka paliatywna w zaawansowanej fazie choroby nowotworowej”. Czterokrotnie (w latach 1996-1999), dzięki mgr Krystynie Podosek, udało się przeprowadzić kurs opieki nad obłożnie chorym pacjentem. Nasze Hospicjum zorganizowało też 2 sympozja hospicyjne (w latach 1986 i 2002). W 2001 roku, za zgodą Dyrektora Naczelnego dr. Stanisława Góździa, nawiązaliśmy stałą współpracę ze Świętokrzyskim Centrum Onkologii. Za zgodą kierownika dr. Leszka Mierzwę szczególną opieką i wsparciem otoczyliśmy pacjentów w stanie terminalnym, przebywających na Oddziale Opieki Paliatywnej, którą kontynuujemy nieprzerwanie do chwili obecnej.

W 2009 roku, po 10-letniej przerwie, wznowiliśmy szkolenia dla wolontariuszy niemedycznych z podstaw opieki i pielęgnacji nad pacjentem hospicyjno-paliatywnym, które

proceedzi mgr pielęgniarstwa Mariusz Pająk. Ponowiliśmy również szkolenia z psychoonkologii, prowadzone przez mgr. Pawła Grzybka w Świętokrzyskim Centrum Onkologii, dotyczące między innymi psychologii komunikacji i psychoterapii.

Sprawowanie opieki jest możliwe między innymi dzięki realizacji zadania „Udzielenie opieki paliatywnej minimum 20 osobom nieuleczalnie i przewlekle chorym oraz szkolenie minimum 5 wolontariuszy”, zlecanego przez Prezydenta Miasta Kielce w ramach otwartych konkursów ofert dla organizacji pozarządowych.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Od momentu utworzenia Ogólnopolskiego Forum Ruchu Hospicyjnego (OFRH) nasze Hospicjum było jego członkiem. Obecnie jesteśmy członkiem Forum Hospicjów Polskich. Współpracujemy również z Fundacją Hospicyjną z Gdańska. Od początku (czyli od 10 lat) bierzemy udział w corocznej ogólnopolskiej kampanii społeczno-edukacyjnej „Hospicjum to też Życie”, a od 2006 roku w ogólnopolskiej akcji „Pola Nadziei”.

Na przełomie 2006 roku nawiązaliśmy współpracę z działającym w Kielcach stowarzyszeniem Centrum Wolontariatu, gdzie nasi wolontariusze zdobywają wiedzę na temat podstaw wolontariatu. W 2007 roku zostaliśmy poproszeni o współpracę w szkoleniu zgłaszających się do Centrum wolontariuszy, pragnących służyć chorym. Na przestrzeni lat staramy się nie odmawiać prośbom dziennikarzy i reporterów: trzykrotnie odwiedziliśmy siedzibę Radia Kielce, udzielając wywiadów na temat wolontariatu, hospicjum domowego i oczekiwanego tak długo hospicjum stacjonarnego, a także na temat ogólnoswiatowej akcji: „Głosy dla Hospicjum”. Dwukrotnie gościliśmy w naszym wolontariackim gronie Telewizję Kielce. Kilkakrotnie udzielaliśmy również wywiadów dziennikarzom gazety „Echa Dnia”, „Gazety Wyborczej” i „Niedzieli Kieleckiej”.

Jeden z naszych wolontariuszy – Mariusz Pająk, obronił w 2007 roku pracę magisterską poświęconą naszemu Hospicjum, zatytułowaną „Ocena działalności Katolickiego Hospicjum Domowego dla Dzieci i Dorosłych im Św. Franciszka z Asyżu w Kielcach”. Warto zaznaczyć, że również jego praca licencjacka, broniąca w 2005 roku, bazowała na materiałach dotyczących naszej posługi („Rola wolontariuszy w opiece nad chorymi terminalnie w ramach Katolickiego Hospicjum Domowego dla Dzieci i Dorosłych im. Św. Franciszka z Asyżu w Kielcach”). Staramy się również corocznie (poprzez rozmowy oraz wypełnianie ankiet) pomagać tym studentom, którzy pisząc swoje prace, pragnęli skorzystać z naszego doświadczenia.

Do tej pory udało nam się zorganizować 6 akcji charytatywnych (z okazji Mikołajek i Dnia Dziecka) dla dzieci przebywających na Oddziale Onkologicznym w Kielcach i znajdujących się pod opieką naszego Hospicjum (osieroconych). Zajmuje się tym nasz wolontariusz akcyjny – mgr Marlena Chudzik, która środki na powyższe akcje pozyskuje między innymi ze zbiorów na uczelni, za zgodą Dziekana Wydziału Humanistycznego UJK w Kielcach, prof. dr. hab. Janusza Detki.

Szczególną opieką otaczamy osierocone dzieci i rodziny zmarłych, oferując im nie tylko swoją obecność, ale i finansowe wsparcie. Zgodnie z kilkuletnią już tradycją wolontariusze naszego Hospicjum zorganizowali dla chorych Świętokrzyskiego Centrum Onkologii spotkanie wigilijne. Po spotkaniu z chorymi i personelem w auli ŚCO (obecny był Dyrektor ŚCO, dr Stanisław Gózdź oraz ksiądz bp dr Kazimierz Gurda) wolontariusze rozeszli się po oddziałach szpitalnych, docierając do wszystkich, którzy ze względu na zły stan zdrowia nie mogli przybyć na wspólne spotkanie. Wolontariusze wraz z Księdzem Biskupem odwiedzili też terminalnie chorych przebywających na Oddziale Paliacji oraz chore dzieci w Szpitalu Dziecięcym im. Wł. Buszkowskiego.

Strona internetowa: www.katolickiehospicjumkielce.pl

Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Hospicjum Miłosierdzia Bożego w Gliwicach

Opracowanie materiału: dr Artur Pakosz

Data powstania: 21 czerwca 1989 r.

Założyciele: Adam Wędrychowicz, Zygmunt Suchański, ks. Franciszek Żurawski, Teresa Rajaska.

Główni liderzy: Zygmunt Suchański, Artur Pakosz, ks. Franciszek Żurawski, Leszek Strzelecki, Elżbieta Bańka-Puto.

Formy opieki: oddział medycyny paliatywnej, zespół domowej opieki paliatywnej, poradnia medycyny paliatywnej

Historia i formy działalności

Gliwickie Hospicjum swą nazwę zawdzięcza obrazowi Jezusa Miłosiernego „Jezu Ufam Tobie”, który w 1992 roku został poświęcony w Watykanie przez ówczesnego papieża Jana Pawła II i umieszczony w hospicyjnej kaplicy jako główny motyw jej ołtarza. Początkowo mianem Miłosierdzia Bożego określano jedynie kaplicę, jednak z czasem nazwę tę zaczęto

odnosić do całego budynku Hospicjum. (Warto jednak zaznaczyć, że posiada on również nazwę Domu Ulgi w Cierpieniu).

Gliwickie Hospicjum powstało na wzór hospicjów w Krakowie i Mysłowicach. Jesienią 1988 roku, przy parafii pw. Podwyższenia Krzyża Św. w Gliwicach zebrała się grupa około 30 osób pragnących nieść pomoc osobom chorym terminalnie. 21 czerwca 1989 roku odbyło się spotkanie założycielskie Stowarzyszenia Przyjaciół Chorych Hospicjum. Do czerwca 1990 roku wytrwało zaledwie 15 osób, między innymi: Adam Wędrychowicz, Zygmunt Suchański, Janina Olender oraz ks. Franciszek Żurawski. Grupa ta w 1990 roku powołała Stowarzyszenie Przyjaciół Chorych Hospicjum. Dzięki przychylności Ojców Redemptorystów, w Domu Parafialnym przy ul. Daszyńskiego 4 otwarto Poradnię „Hospicjum”.

Jednocześnie zaczęto szukać miejsca na jego siedzibę. Ostatecznie wybrano starą bursę szkolną po dawnym Technikum Ekonomicznym przy ul. Daszyńskiego 29 i zwrócono się do Prezydenta Gliwic z prośbą o przekazanie zdewastowanego budynku, która wkrótce została spełniona. Zastany budynek pochodził z lat dwudziestych, nie spełniał żadnych wymaganych norm i wymagał generalnej przebudowy. Rozpoczęto więc starania o pozyskanie środków na przeprowadzenie bardzo kosztownego remontu, który rozpoczął się w 1991 roku od poświęcenia przez papieża Jana Pawła II kamienia węgielnego pod jego przebudowę. Ze względu na rozmiar wykonanych prac remontowych, a także na ogrom kosztów, w pełni ukończono ją dopiero po 12 latach.

Pod koniec 1999 roku, mimo trudnej sytuacji finansowej Hospicjum, pojawiła się szansa na otwarcie 7-łóżkowego oddziału na parterze budynku. Plan udało się zrealizować 1 kwietnia 2000 roku, kiedy to do Hospicjum przyjęto pierwszego chorego. Był nim siedemdziesięciokilkuletni mężczyzna, chorujący na nowotwór prostaty.

Podpisano kontrakt z ówczesną Śląską Regionalną Kasą Chorych. Powstał profesjonalny zespół, składający się z pielęgniarek, lekarzy, duszpasterza i pracownika socjalnego. Zespół ten stworzył i prowadzi profesjonalny system opieki zarówno ambulatoryjnej, stacjonarnej, jak i domowej. Mimo tego iż po otwarciu Hospicjum jego sytuacja nieznacznie się poprawiła, nadal brakowało funduszy na dokończenie prac remontowych na wyższych kondygnacjach i wyposażenie budynku w niezbędny sprzęt. Aby temu zaradzić Stowarzyszenie Przyjaciół Chorych organizowało liczne akcje charytatywne, w tym coroczną pierwszolistopadową kwestę na cmentarzach gliwickich, w którą obecnie angażuje się ponad 300 osób. Sprzedawano również cegiełki, rozprowadzano kalendarze hospicyjne i pocztówki. Te wszystkie starania w pełni umożliwiły zakończenie prac adaptacyjnych i remontowych w połowie 2005 roku. Również w 2005 roku gliwickie Hospicjum zyskało status Organizacji Pożytku Publicznego, co umożliwia przekazywanie na jego rzecz 1% podatku dochodowego.

Mimo że obecnie Hospicjum Miłosierdzia Bożego w Gliwicach posiada 24- łóżkowy oddział medycyny paliatywnej, liczba miejsc w opiece stacjonarnej wciąż jest niewystarczająca. W pierwszym roku działalności opieką stacjonarną objęto 136 chorych, 5 lat później było ich już 474 i taki stan utrzymuje się do chwili obecnej. W 2012 roku pod opieką Zespołu Domowej Opieki Hospicyjnej znalazło się 900 osób. Ze względu na wzrost liczby pacjentów oraz niewystarczające warunki lokalowe, w 2010 roku Zarząd Stowarzyszenia Przyjaciół Chorych Hospicjum podjął decyzję o zakupie budynku przy ul. Daszyńskiego 31 – na cele poradni opieki paliatywnej, hospicjum domowego i na cele administracyjne. Otwarcie budynku nastąpiło jesienią 2011 roku.

Jesteśmy jednym z największych hospicjów w południowej Polsce. Nasz ośrodek zapewnia 24-godzinną kompleksową opiekę paliatywno-hospicyjną we wszystkich możliwych jej formach. Działamy wspólnie z Instytutem Onkologii w Gliwicach, prowadząc dwukierunkowe konsultacje. Zajęliśmy 2. miejsce w Europie wśród ośrodków rekrutujących chorych do badania klinicznego z dziedziny zwalczania bólu nowotworowego. Prowadzimy nadzór merytoryczny nad pracami licencjackimi pielęgniarek – studentek Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach, dotyczącymi opieki paliatywnej (opisy poszczególnych przypadków chorych przebywających na oddziale opieki paliatywnej). Gliwickie Hospicjum jako jedne z nielicznych, a może jedyne, posiada profesjonalny system informatyczny do obsługi i prowadzenia wolontariatu, który pełni jednocześnie rolę bazy danych, portalu społecznościowego i „tablicy informacyjnej”.

Strona internetowa: www.hospicjum.gliwice.pl

Lubelskie Towarzystwo Przyjaciół Chorych Hospicjum Dobrego Samarytanina

Opracowanie materiału: Regina Jakubowicz, Maria Drygała

Data powstania: 1989 r.

Założyciele: prof. dr hab. med. Jerzy Pęszyński (śp.), mgr Maria Drygała, dr Kazimiera Adamczyk, mgr Andrzej Duński, Elżbieta Zdanowicz

Formy opieki: hospicjum stacjonarne, zespół opieki domowej, poradnia medycyny paliatywnej

Historia i formy działalności

W kwietniu 1989 roku zainteresował nas artykuł w „Przekroju” Ewy Owsiany, zatytułowany „Twoje okno w Hospicjum”, w którym autorka opisywała działalność krakowskiego Hospicjum. Po przedyskutowaniu tematu w gronie znajomych i przyjaciół okazało się, że każdy z nas ma doświadczenia, które skłaniają do podjęcia działań na rzecz powołania stowarzyszenia, niosącego wszechstronną pomoc ludziom dotkniętym postępującą i oporną na leczenie chorobą nowotworową.

Poprzez Wydział Zdrowia w Krakowie udało się nam nawiązać kontakt z ówczesnym prezesem Towarzystwa Przyjaciół Chorych dr. Janem Deszczem. Wkrótce na umówione spotkanie do Krakowa pojechały trzy osoby: mgr pielęgniarstwa Maria Drygała, dr n. med. Jerzy Kalasiewicz (ginekolog położnik) oraz lek. med. Beata Kościańska (onkolog). Przyjęto

ich tam serdecznie, a dr Jan Deszcz i Jolanta Stokłosa (wówczas sekretarz, a obecnie prezes krakowskiego Hospicjum) udzielili porad organizacyjnych, wskazali druki i przepisy prawne. Należy podkreślić, że w dużej mierze ich życzliwość, serdeczność, wiedza na temat ruchu hospicyjnego, a także osobowość, z której emanował ten specyficzny stosunek do chorego umierającego, jego potrzeb oraz potrzeb jego rodziny, utwierdziły nas w słuszności podjętej inicjatywy.

Dnia 11 października 1989 roku Sąd Cywilny w Lublinie wydał postanowienie o rejestracji Lubelskiego Towarzystwa Przyjaciół Chorych „HOSPICJUM” jako stowarzyszenia charytatywnego, posiadającego osobowość prawną. Na pierwszym Walnym Zgromadzeniu, które odbyło się 16 grudnia 1989 roku, obecnych było 68 osób – członków Towarzystwa. Wybrano Zarząd, w skład którego weszli: prof. dr hab. med. Jerzy Pęszyński – prezes (śp.), mgr Maria Drygała – wiceprezes ds. organizacyjnych, dr Kazimiera Adamczyk – wiceprezes ds. gospodarczych, mgr Andrzej Duński – sekretarz i Elżbieta Zdanowicz – skarbnik.

Powstałe Towarzystwo nie miało swojej własnej siedziby. Korzystaliśmy z uprzejmości Towarzystwa Walki z Kalectwem, Stowarzyszenia PAX oraz najdłużej, bo od stycznia 1991 roku do grudnia 1994 roku gościny udzielał nam Polski Komitet Pomocy Społecznej przy ul. Lipowej 4 w Lublinie. Walne Zgromadzenia odbywały się w życzliwej nam od początku Okręgowej Izbie Lekarskiej przy ul. Cichej 4 w Lublinie.

Z konieczności dyżury hospicyjne pełnione były raz w tygodniu. Pierwszą formę naszej działalności, jaką była opieka domowa nad chorym, realizowaliśmy od początku istnienia Towarzystwa. Pierwszego chorego objęliśmy opieką w lutym 1990 roku. Równocześnie podjęliśmy starania o własny lokal i środki finansowe na działalność statutową.

Opieka nad chorym umierającym wymagała odpowiedniego przygotowania wolontariuszy, którzy mogliby ją sprawować. W czerwcu 1990 roku zorganizowano dla nich pierwszy kurs. Korzystaliśmy z sal dydaktycznych Medycznego Studium Zawodowego im. Profesora Stanisława Liebharta oraz Onkologicznego Zespołu Opieki Zdrowotnej w Lublinie. Pierwszy kurs ukończyło 16 osób, zaś w kolejnych czterech kursach uczestniczyły 52 osoby. Kursy dla wolontariuszy są nieodpłatne i bez wynagrodzenia, a zajęcia prowadzą fachowi pracownicy ochrony zdrowia.

Po kilku wystąpieniach do Zarządu i Rady Miasta Lublina o lokal dla Towarzystwa w sierpniu 1993 roku otrzymaliśmy propozycję przejęcia budynku do gruntownego remontu, przy ul. Bernardyńskiej 11a. Po wstępnej ocenie obiektu uznaliśmy, że spełnia on nasze oczekiwania. 20 czerwca 1997 roku przyjęto do Domu Opieki Hospicyjnej pierwszego chorego. Był to pięćdziesięcioletni mężczyzna, bardzo cierpiący, bez stałego miejsca

zamieszkania. W naszym Domu otrzymał wszechstronną opiekę, znalazł czas na skupienie. Poprosił o książeczkę do nabożeństwa, a wolontariuszki odnalazły jego rodzinę i zanim odszedł, pojednał się z córką, której nawet nie wychowywał.

Sprawami organizacyjno-administracyjnymi zajmował się nieodpłatnie Zarząd Towarzystwa, a kierownikiem Hospicjum została mgr pielęgniarka Zofia Dmitruk.

W prasie („Niedziela” 4.01.98) czytamy: „W głębi ulicy Bernardyńskiej stoi biały budynek z czerwoną dachówką. W scenerii centrum miasta, a jednak w zaciszu mieści się siedziba Towarzystwa Przyjaciół Chorych – Hospicjum. Wystarczy jeden dzwonek, a drzwi się otwierają i gość jest witany uśmiechem. Myślałam, że będzie tu smutno i ponuro, ale się rozczarowałam: jest czysto i słonecznie. Pierwsze co przychodzi na myśl, to stwierdzenie, że tu nie pachnie szpitalem, chociaż jest 5 pokoi, w których przebywają nieuleczalnie chorzy. Opiekuje się nimi serdeczny, życzliwy personel”.

W staraniach o dobro chorego opracowaliśmy „Prawo chorego i jego rodziny” oraz „Kodeks etyczny pracownika hospicjum”, wywodzący się z chrześcijańskich wartości, a słowa Jana Pawła II: „...kiedy ludzie cierpią, kiedy cierpi człowiek, potrzebny jest drugi człowiek przy cierpiącym. Blisko niego” są naszą myślą przewodnią.

Działalność Hospicjum wspierana była przez prof. dr. n. med. Jacka Łuczaka, który czuwał nad pogłębianiem naszej hospicyjnej wiedzy, a w sprawach organizacyjnych wspomagała nas dr Jolanta Stokłosa, Prezes Hospicjum Krakowskiego.

Wzrastająca liczba osób potrzebujących opieki hospicyjnej wpłynęła na podjęcie w 2005 roku decyzji o rozbudowie Hospicjum. Dzierżawiony od Urzędu Miasta budynek Hospicjum i działka zostały aktem notarialnym przekazane za symboliczną złotówkę na własność Lubelskiemu Towarzystwu Przyjaciół Chorych Hospicjum Dobrego Samarytanina. Po załatwieniu bardzo wielu spraw urzędowych i po opracowaniu dokumentacji w marcu 2011 roku zaczęła się rozbudowa, którą ukończono we wrześniu 2013 roku i przystąpiono do zagospodarowywania nowego pawilonu. W efekcie rozbudowy Hospicjum stacjonarne będzie dysponowało 20 łózkami (dotychczas 10 łóżek), pełnoprofilową Poradnią Medycyny Paliatywnej, a opiekę domową będzie sprawować 6 zespołów wyjazdowych (dotychczas 3 zespoły). W Hospicjum stacjonarnym rocznie obejmujemy opieką około 340 chorych, natomiast w domowym – 420 chorych terminalnie z powodu nowotworu. W usługę hospicyjną stale zaangażowanych jest 20 wolontariuszek, a zadania organizacyjno-administracyjne realizuje społecznie Zarząd Towarzystwa. Opiekę nad chorymi sprawuje 48 osób (w tym 23 osób na umowie o pracę i 23 na umowę zlecenie i kontrakty). Są to: lekarze, pielęgniarki, kapelan, psycholog, rehabilitant, personel pomocniczy i administracyjny.

W ramach wsparcia dla rodzin osieroconych, poza indywidualnymi kontaktami z kapłanem, psychologiem i w miarę potrzeb z innymi osobami, organizowane są comiesięczne spotkania modlitewne. W czasie Mszy św. wspomina się chorych, którzy odeszli, a dla uczczenia ich pamięci zapalane są świece. .

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Z okazji Dnia Chorego, Bożego Narodzenia czy Świąt Wielkanocnych organizowane są również spotkania z rodzinami chorych oraz z przedstawicielami środowiska lokalnego. Bardzo dobrze układa się współpraca z Samorządem Miasta, od którego szczególną pomoc uzyskujemy przy organizowaniu konferencji, koncertów i imprez charytatywnych, a także młodzieżą szkolną, uczestniczącą licznie w kwestach, w tym w Polach Nadziei, oraz w przygotowaniu okolicznościowych uroczystości hospicyjnych. Nieodpłatne prace porządkowo-gospodarcze na rzecz Hospicjum wykonują podsądni Aresztu Śledczego, z którym współpracujemy od kilku lat.

W naszym Hospicjum odbywają się staże i ćwiczenia studentów Uniwersytetu Medycznego oraz pielęgniarek uczestniczek kursów i szkoleń zatrudnionych w innych jednostkach ochrony zdrowia.

Strona internetowa: www.hospicjum-samarytanin.pl

Fundacja Hospicjum Onkologiczne św. Krzysztofa

Opracowanie materiału: Karolina Chojka-Bartoszek

Data powstania: 1989/1990 r.

Założyciele: dr n. med. Jerzy Jarosz, dr hab. med. Halina Hattowska i dr Hanna Tchórzewska, dr Jerzy Drązkiewicz, mec. Roma Perestaj, inż. Jerzy Górnicki, inż. Witold Ignaczuk, Marek Kos

Główni liderzy: dr hab. med. Halina Hattowska, dr n. med. Jerzy Jarosz, dr rehab. Hanna Tchórzewska-Korba, dr n. biol. Ryszard Szaniawski, Dorota Jasińska-Wiśniewska

Formy opieki: hospicjum stacjonarne, hospicjum domowe, poradnia leczenia bólu, poradnia medycyny paliatywnej, poradnia przeciwbólowa

Historia i formy działalności

Początki Hospicjum sięgają lat 1983–1990, kiedy prowadzono niesformalizowaną działalność wolontaryjną (lekarska opieka domowa – dr med. J. Jarosz), połączoną z pracą Centrum Onkologii w Warszawie. Od 1987 roku zaczęto organizować szkolenia lekarzy i bazę medyczną dla lekarzy wolontariuszy.

W 1989 roku zespoliły się ze sobą trzy istniejące nurty: działalność charytatywna doc. Haliny Hattowskiej (emerytowana docent Akademii Medycznej w Warszawie), działalność naukowa dr. Jerzego Drażkiewicza (Uniwersytet Warszawski) – socjologa badającego polski ruch hospicyjny – oraz opieka domowa prowadzona przez dr. med. Jerzego Jarosza (niezależny wolontariat i Centrum Onkologii w Warszawie) w koncepcję stworzenia całościowego, profesjonalnego systemu opieki dla chorych na nowotwory i propagowania idei hospicyjnej. Rok później powołano Fundację i zatrudniono pierwszych etatowych pracowników medycznych (piel. Jolanta Kłodecka). Działania Fundacji rozwijały się w dwóch kierunkach. Jednym z nich była rozbudowa opieki domowej, drugim natomiast pomoc finansowa dla innych hospicjów w Warszawie prowadzonych przez wolontariuszy. W 1994 roku rozpoczęła się budowa hospicjum, która trwała 2 lata. Nowe stacjonarne hospicjum miało miejsca dla 23 pacjentów. Ponad 10 lat później zostało ono rozbudowane i można w nim przyjąć 37 chorych. Opieką domową zespół otacza około 210 chorych miesięcznie. Zapewnia pomoc psychologiczną pacjentom i ich rodzinom, także w okresie żałoby, pomoc socjalną, fizjoterapię, usługi w ramach Poradni Leczenia Bólu, Poradni Medycyny Paliatywnej oraz dogoterapię.

W 2013 roku rozpoczęły działalność: Poradnia Przeciwbólowa i Medycyny Paliatywnej oraz Ośrodek Naukowo-Dydaktyczny i Badań Klinicznych, który posiada akredytację do prowadzenia specjalizacji lekarskiej (3–6 miejsc). W swojej ofercie ma kursy podstawowe dla lekarzy medycyny paliatywnej, kursy specjalizacyjne dla onkologów, szeroki program kursów specjalistycznych i doskonalących dla pielęgniarek. Współpracuje z Akademią Wychowania Fizycznego w zakresie szkolenia rehabilitantów oraz z Polską Akademią Nauk i Warszawskim Uniwersytetem Medycznym w szkoleniu studentów. Współpraca naukowa z Polską Akademią Nauk koncentruje się wokół tworzenia nowych rozwiązań w leczeniu przeciwbólowym i opiece domowej (telemedycyna).

W Hospicjum Onkologicznym w Warszawie odbył się pierwszy egzamin specjalizacyjny lekarzy medycyny paliatywnej w Polsce. Istotnym aspektem rozwoju Hospicjum Onkologicznego była promocja współpracy opieki paliatywnej z onkologią. Od roku 1987

Poradnia Przeciwbólowa Centrum Onkologii stanowiła bazę lekarzy wolontariuszy działających na terenie Warszawy (recepty i informatory wydawano chorym z pieczęcią Poradni). W latach 1985–1990 większość młodych lekarzy Centrum pracowała jako wolontariusze ruchu hospicyjnego. Współpraca z Centrum zaowocowała postaniem tzw. „modelu warszawskiego”, a później akredytacją przyznaną przez Europejskie Towarzystwo Onkologii Klinicznej (ESMO) – „ośrodek integrujący onkologię z opieką paliatywną”. We współpracy ze Światową Agencją Atomistyki i Światową Organizacją Zdrowia Fundacja prowadzi również szkolenia dla lekarzy i pielęgniarek zagranicznych (Ukraina, Białoruś, Litwa).

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Ośrodek przez cały czas utrzymuje również kontakt ze środowiskiem lokalnym, budując trwałe relacje z podmiotami działającymi w dzielnicy Ursynów. W ramach tej współpracy od 2004 roku przygotowuje kampanie 1- procentowe, połączone z kampanią społeczną, od marca 2013 roku akcję „16,60 zł miesięcznie by żyć”, a od 2012 roku organizowany jest piknik „Odczarowanie Hospicjum”, którego rolą jest budowanie świadomości społecznej.

Odczarowanie Hospicjum (czerwiec 2013 r.)

Strona internetowa: www.fho.org.pl

Hospicjum im. bł. ks. Jerzego Popiełuszki przy Parafii Św. Polskich Braci Męczenników w Bydgoszczy

Opracowanie materiału: Czesława Mieszkuć-Mieszkowska

Data powstania: 1990 r.

Założyciele: ks. Romuald Biniak, dr Jerzy Tujakowski, Mariola Bartkowska, dr Zofia Chmielewska, Teresa Chodyna, Maria Danilczuk, Hanna Duda, Maria Ellerik, dr Ewa Gostomska, dr med. Małgorzata Krajnik, dr Anna Kuźmińska, Iwona Lenikiewicz, Czesława Mieszkuć-Mieszkowska, dr Lidia Montowska, Andrzej Poziemski, dr Jacek Rączewski, Małgorzata Sawilska, dr Andrzej Stachowiak, Jarosława Świącicka, Jadwiga Zander, dr Halina Ziętak (grupa inicjatywna).

Główni liderzy: ks. Romuald Biniak, dr Jerzy Tujakowski, dr med. Małgorzata Krajnik, Czesława Mieszkuć-Mieszkowska, Jadwiga Zander, dr Andrzej Stachowiak, ks. Józef Kubalewski.

Formy opieki: hospicjum domowe, oddział stacjonarny, oddział pobytu dziennego, poradnia medycyny paliatywnej, poradnia żywieniowa

Historia i formy działalności

W marcową niedzielę ksiądz w kościele pw. Świętych Polskich Braci Męczenników na Osiedlu Wyżyny ogłosił, że odbędzie się zebranie wszystkich chętnych, którzy chcą służyć ciężko chorym. Przyszło około 100 osób, wybrano Zarząd i tak to się zaczęło...

Hospicjum działa jako organizacja kościelna, jest organizacją pożytku publicznego. Od 1990 roku działa jako hospicjum domowe, a od 1992 także jako hospicjum stacjonarne. W 1998 roku utworzono oddział dziennego pobytu dla chorych w terminalnej fazie choroby nowotworowej, w następnych latach Poradnię Medycyny Paliatywnej, Poradnię Żywieniową. Od Władz Miasta Bydgoszczy otrzymaliśmy na własność budynek Hospicjum. Wybudowaliśmy nowy pawilon, w którym w 2012 roku powstało Centrum Wsparcia Medycznego i Duchowego oraz wypożyczalnia sprzętu i garaże.

Spotkanie w Centrum Wsparcia

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Hospicjum bierze udział w ogólnopolskiej akcji „Pola Nadziei”, kilka razy w roku organizuje dla dzieci podopiecznych i osieroconych spotkania (Dzień Dziecka, wyjście do Family Parku, wyjście do kina, spotkanie mikołajkowe). Podczas Wielkiego Postu i w listopadzie odbywają się msze święte dla rodzin zmarłych.

Hospicjum prowadzi również szkolenia dla studentów medycyny oraz wolontariuszy.

Strona internetowa: www.hospicjum.bydgoszcz.pl

Spółeczne Towarzystwo Hospicjum Cordis w Mysłowicach

Opracowanie materiału: Izabela Życzkowska

Data powstania: Wigilia 1990 r.

Założyciel: dr Jolanta Grabowska-Markowska

Główny lider: dr Jolanta Grabowska-Markowska

Formy opieki: hospicjum domowe dla dzieci, hospicjum stacjonarne dla dzieci

Historia i formy działalności

Hospicjum Cordis powstało w Wigilię 1990 roku. Przez pierwsze cztery lata istnienia działalność Stowarzyszenia polegała na wolontaryjnym posługiwaniu chorym umierającym w domach przez grupę kilkunastu osób różnych profesji.. Towarzyszyło im wielkie marzenie o stworzeniu Domu Hospicyjnego, które zrealizowało się 19 lutego 1994 roku. Wtedy w małym budynku przy kościele św. Maksymiliana Kolbe w Mysłowicach, w zaadaptowanych do tej funkcji salkach katechetycznych, powstało hospicjum stacjonarne pod nazwą „Gościna Serca św. Teresy od Dzieciątka Jezus”.

Kolejne lata działalności Hospicjum Cordis, ukazały potrzebę objęcia opieką również najmłodszych chorych. Dlatego 21 listopada 1998 roku stworzony został Hospicyjny Dziecięcy Dom Opatrzności Bożej Aniołków Stróżów „Betlejem” przy Społecznym Towarzystwie Hospicjum Cordis. W ciągu kolejnych lat działalności okazało się, że myśłowicka siedziba Hospicjum nie tylko jest za ciasna, ale na dodatek nie spełnia wymogów unijnych. Rozpoczęto starania o nową siedzibę. Idealnym miejscem okazał się budynek poszpitalny, usytuowany w Katowicach przy ulicy T. Ociepki 2. W dniu 6 czerwca 2009 roku ruszyła oficjalnie budowa Nowego Domu Hospicyjnego. Po dwóch latach wysiłków pracowników i wolontariuszy, dzięki funduszom unijnym, Hospicjum Cordis zyskało nową siedzibę, w pełni dostosowaną do potrzeb osób niepełnosprawnych, wyposażoną z pomocą ludzi dobrej woli w nowoczesny sprzęt medyczny i rehabilitacyjny.

Obecnie Hospicjum Cordis jest jedną z największych stacjonarnych placówek tego typu w Europie. Całkowita powierzchnia budynku liczy 6 tysięcy metrów kwadratowych. Od 22 lat nasze główne zadania polegają na: zwalczaniu bólu i innych objawów somatycznych towarzyszących chorobie nowotworowej, poprawie jakości życia i sprawności chorych przez rehabilitację ruchową łagodzeniu cierpienia psychicznego i duchowego, całościowej pomocy i wsparciu rodziny w okresie opieki nad chorym oraz w czasie żałoby. Zajmujemy się również działalnością dydaktyczną i szkoleniową. Istota całej naszej pracy jest zarazem protestem wobec eutanazji. Hospicjum Cordis otacza opieką stacjonarną i domową chorych z terenu województwa śląskiego. Do chorych dzieci zespół lekarzy i pielęgniarek dojeżdża nawet w promieniu 100 km.

Jesteśmy pierwszym w Polsce południowej hospicjum stacjonarnym. W nowej siedzibie nasi podopieczni korzystają z wszelkich udogodnień: specjalistycznych poradni, sal do rehabilitacji, psychoterapii indywidualnej i rodzinnej, pomieszczeń do muzykoterapii, a chore dzieci z tzw. Sali Poznawania Świata. Jako jedni z pierwszych zaczęliśmy spełniać marzenia chorych. Od ubiegłego roku realizujemy ideę wolontariatu międzynarodowego, w ramach której gościmy u siebie wolontariuszy z różnych krajów celem wymiany doświadczeń w opiece nad chorymi.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Hospicjum w ramach swojej działalności organizuje systematycznie akcje charytatywne, z których nie tylko pozyskuje dodatkowe fundusze, ale także szerzy ideę opieki hospicyjnej i pokazuje, jak powinna wyglądać pomoc udzielana chorym i ich rodzinom. Z każdym rokiem naszą pracę dostrzega i popiera coraz więcej liderów środowiska lokalnego, którzy udzielają Hospicjum pomocy i promują jego działalność.

Systematycznie organizujemy szkolenia z zakresu opieki paliatywnej, pozostajemy w stałej współpracy ze śląskimi szkołami i uczelniami oraz ośrodkami kultury.

Strona internetowa: www.hospicjumcordis.pl

Zespół Domowej Opieki Hospicyjnej w Radomiu

Opracowanie materiału: Teresa Urban

Data powstania: listopad 1990 r.

Założyciel: ks. Eugeniusz Klimiński SAC

Główni liderzy: Ewa Ways

Formy opieki: hospicjum domowe

Historia i formy działalności

Jako Zespół Domowej Opieki Hospicyjnej im. Św. Józefa istniejemy od listopada 1990 roku. Często spotykaliśmy się z pytaniem, dlaczego należy trwać przy człowieku, który odchodzi? Dlaczego towarzyszenie mu w ostatnich dniach, godzinach, chwilach życia jest takie ważne? Ta myśl była dla nas inspiracją do posługi chorym terminalnie w ich domach – widzieliśmy,

jak bardzo potrzebują naszej obecności i nie tylko oni sami, ale także ich rodziny, zagubione często w swojej bezradności.

W tym okresie wspomagał nas bardzo ks. Eugeniusz Dutkiewicz SAC, który przyjechał do Radomia, a potem zaprosił do Gdańska, gdzie pracę hospicyjną mogliśmy poznawać w praktyce. W roku 1993 zyskaliśmy osobowość prawną, zostaliśmy włączeni w struktury diecezjalnej Caritas i w tym kształcie istniejemy do chwili obecnej.

Swoją posługą obejmujemy całe miasto, przy ścisłej współpracy z Poradnią Zwalczenia Bólu. Wśród pacjentów są nie tylko chorzy nowotworowo, ale też będący w fazie terminalnej z powodu innych schorzeń. W swojej pracy spotykamy się wśród nich, ale także w ich rodzinach z poczuciem rozpacz, beznadziei, zwątpienia, opuszczenia i bezradności. W takich momentach jesteśmy z nimi aż do końca i nigdy nie wiemy, jak długo będzie trwało nasze towarzyszenie – czy będą to miesiące, tygodnie, godziny... Od jakości naszego „być” zależy bardzo wiele.

Od początku naszego istnienia, co kwartał, przedstawiciele Zespołu Domowej Opieki Hospicyjnej im. Św. Józefa spotykają się z rodzinami osieroconych i ich przyjaciółmi na Mszach św. za zmarłych, którzy byli pod naszą opieką. Ważną rolę w zespole pełnią wolontariusze, którzy corocznie biorą udział w szkoleniach formacyjnych, czerpiąc z doświadczeń innych.

Wyróżnienia

W roku 2008 przedstawiciele zespołu zostali uhonorowani I nagrodą Ubi Caritas.

Strona internetowa: www.radom.caritas.pl

Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Zespół Opieki Domowej Polskiego Towarzystwa Opieki Paliatywnej Oddział we Włocławku (Hospicjum Domowe dla Dorosłych i Dzieci z Poradnią Medycyny Paliatywnej)

opracowanie materiału: dr Zbigniew Kaczmarek

Data powstania: 1990 r.

Założyciele: dr med. Zbigniew Kaczmarek, Wojciech Jakubowski, Bogusława Szewczyk-Modrzejewska, Grażyna Rzekanowska, Tadeusz Dziadak (I Zarząd PTOP O/Włocławek), Marian

Śniadowski, Ewa Błaszczuk, Wincenty Olejnik, Merrill Mokrzycki, Małgorzata Tyczkowska, Barbara Tyczkowska, dr Katarzyna Pawlak

Główni liderzy: dr med. Zbigniew Kaczmarek, Ewa Błaszczuk, Tadeusz Dziadak, Marian Śniadowski, Stanisław Polanowski, Grażyna Koślińska, Irena Rudnicka, Elżbieta Czyżewska, Aneta Budziszewska, Andrzej Okoniewski, Andrzej Nikoniuk, dr Joanna Jałoszyńska, dr Ewa Kaczmarek, dr Marta Rozbicka

Formy opieki: hospicjum domowe dla dorosłych i dzieci, poradnia medycyny paliatywnej

Historia i formy działalności

Historia ośrodka zaczyna się w 1990 roku. Powstała wówczas grupa nieformalna Hospicjum Domowego św. Józefa, która 5 lat później uzyskała osobowość prawną. W 1993 roku, przy wrocławskim Szpitalu Wojewódzkim, utworzono Oddział Opieki Paliatywnej i Poradni Walki z Bólem, który w latach 1995-2000 był pierwszą siedzibą Polskiego Towarzystwa Opieki Paliatywnej Oddziału we Wrocławku. W 1997 roku powstał NZOZ Zespołu Opieki Domowej Polskiego Towarzystwa Opieki Paliatywnej Oddziału we Wrocławku, a w 2000 roku zakupiono budynek z przeznaczeniem na siedzibę Hospicjum. Rozbudowa siedziby Hospicjum Domowego pozwoliła na otwarcie Poradni Leczenia Bólu i Medycyny Paliatywnej.

Współpraca ze środowiskiem lokalnym

Hospicjum współpracuje z Ośrodkiem Pomocy Społecznej. Dużą pomocą dla działań zespołu są dotacje sprzętowe oraz możliwość pozyskania samochodów sanitarnych.

Hospicjum współpracuje również z Funduszem Dzieci Osieroconych oraz pomaga osobom dorosłym w żałobie, organizując dla nich grupę wsparcia psychologicznego.

W roku 2003, dzięki Polskiemu Towarzystwu Opieki Paliatywnej Oddziałowi we Wrocławku i bydgoskiemu Domu Sue Ryder, powstał program edukacji dla młodzieży szkół ponadpodstawowych województwa kujawsko-pomorskiego, zatytułowany „Szkoła przeciw rakowi”.

Wyróżnienia

W 1994 roku dr med. Zbigniew Kaczmarek otrzymał nagrodę Ministra Zdrowia Jacka Żochowskiego za zorganizowanie rok wcześniej Oddziału Opieki Paliatywnej i Poradni

Walki z Bólem przy Szpitalu Wojewódzkim we Włocławku. Był to drugi oddział szpitalny w ramach publicznej opieki zdrowotnej w Polsce.

Strona internetowa: www.ptop.wloclawek.pl